

vode počitka

letnik 38, številka 10-11-12/2022

revija za **evangeljsko duhovnost**

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

- NENORMALNO** 4 Zakaj ni Bog prišel med nas
na nek normalen način?
- OBRATNO** 8 Božična zgodba ni grozeča
prikazen iz Vojne zvezd
- ZGREŠENO** 10 Zgrešili so božič
- OBDAROVANO** 14 Najlepše darilo
- DECEMBRSKO** 16 Veseli december
-

PSIHOTERAPEVTSKO	18	Zahej na psihoterapiji
BLAGODEJNO	24	Blagoslov
POPLAČANO	26	Plačano v celoti
ADVENTNO	28	Božič je ...
SIMBOLNO	32	Dve noči – božična in velikonočna
ČUDEŽNO	34	Božična darila
ZAZNAMOVANO	36	Jasli in križ – znamenji Božje ljubezni

mag. Peter Golob, urednik
Zakaj ni Bog
prišel med nas
na nek normalen
način?

Mag. Peter Golob je direktor teološko-pastoralnega inštituta Collegium Evangelicum, ki izdaja krščansko literaturo in si prizadeva za kulturno promocijo krščanstva.

Božji sin se je rodil v jasliah, ki so se uporabljale za hranjenje in privezovanje volov in oslov. Danes so jasli v hlevih betonirane z železno ograjo, včasih pa so bile kamnite. Takšne jasli so običajno imeli v kakšni kolibi poleg prenočišč, da so tam lahko popotniki, ki so se ustavili v prenočišču, privezali svoje živali. Takšne jasli so bile včasih postavljene tudi v kletnih prostorih stanovanjskih hiš, saj so bili ti prostori namenjeni živini in delu. Če je bila hiša vkopana v skalnata tla, so ti spodnji prostori lahko napol izgledali kot

jama. Skratka, v takšnem prostoru – hlevu, namenjenemu živini je Marija rodila Jezusa, Božjega Sina.

Lahko si zamislimo sceno. Tema, hlad, porodni krči, panika, v prenočiščih gneča in vse polno, edino v hlevu se najde še kakšno prosto mesto. Jožef in Marija nimata izbire, kot da potrkata na vrata hleva in se pririna mimo vola in osla do mrzlih kamnitih jasli, v katerih je suha trava. In v teh sanitarno-higienskih razmerah se je rodil Jezus, Božji Sin.

Za antični Rim so znanstveniki ocenili, da je bila smrtnost otrok ob rojstvu 30 %, kar pomeni, da je vsak tretji otrok ob rojstvu umrl. V revnih provincah, kot je bila Judeja, je bila ta smrtnost verjetno še višja. Z malo dramatičnosti lahko zaključimo, da je bila možnost, da je pred 2000 leti v zakotnih krajih dojenček ob rojstvu preživel, ena proti ena. Jezus se je rodil v nehumanih neživiljenjskih razmerah. Poleg tega je bila Marija pod hudim stresom, saj na porod ni bila pripravljena. Za Jožefom in Marijo je bila namreč 145 kilometrov dolga pot, ki sta jo morala prepešačiti od Nazareta do Betlehema. Zaradi

popisa prebivalstva sta morala zapustiti kraj bivanja in se iti popisat v mesto, iz katerega je po poreklu izhajal Jožef. 145-kilometrski pot je bila nevarna, hribovita in nevarna zaradi divjih živali in tatov. Poleg vsega tega je bil napor za nosečnico toliko večji, čeprav jo je kakšen del poti nesel osel. Današnji porodničarji in ginekologi hojo nosečnicam seveda priporočajo, vendar največ do 30 minut na dan, če nosečnost poteka brez zapletov. Za tretje trimesečje pa svarijo, naj se nosečnice izogibajo dolgih ali neznanih poti, temveč naj hodijo le po znanih terenih in v bližini svojega doma. Danes sicer živimo v drugih časih, vendar človeško telo se kaj dosti ni spremenilo in 145 kilometrov dolga pot je še vedno toliko dolga kot nekoč. In do kraja izmučena Marija je morala nato iti še roditi. In rodil se je Jezus, Božji Sin.

Dobro, da se prvi božič ni zgodil decembra, sicer bi Jožef in noseča Marija zagotovo ob izčrpanosti omagala in zunaj zmrznila. Če pa bi se že nekako prebila do jasli in zavetja v hlevu, pa bi zagotovo usodne ozeblin utrpel novorojenček. Pozimi, v hlevu, dojenček skoraj brez oblek ... nič čudnega, da so

avstralski znanstveniki na podlagi analize 20 najbolj znanih prizorov božične scene zaključili, da bi moral biti Jezus ob rojstvu podhlajen, sploh če je bil še prezgodaj rojen. Skratka, najverjetneje je bil Jezus rojen septembra, ko je bilo še dovolj toplo, da so lahko tudi pastirji skupaj s svojimi čredami prenočevali na prostem. Kljub vsemu je bil mali čudež, da je novorojenček preživel in prav tako, da je porod preživela mati. Namreč, pogoji ob rojstvu so bili obupni: fizična izmučenost, psihična izmučenost, nevdržne sanitarno-higienske razmere, brez porodnega osebja in ustrezne nege. V takšnih pogojih se je rodil Jezus, Božji Sin.

Vrh vsega sta najverjetneje imela Jožef in Marija tudi medsebojne težave, saj Jožef ni bil oče otroka, ki ga je Marija nosila pod srcem. Kljub temu je Marijo vzel za ženo in jo podpiral in ji stal ob strani. Iz današnjega vidika je situacija videti bizarna, verjetno je bila takšna ali še bolj delikatna tudi iz vidika judovske družbe prvega stoletja. Situacija med njima pa je bila očitno bolj umirjena in prijateljska, čeprav je morda kdaj prišlo do kakšnih dvomov in čustvenih izpadov. Konec kon-

cev naj bi bil Jožef pri porodu zraven, kar je bilo za tisti čas zelo napredno. Medsebojni odnos sta mogoče uspela ohraniti prav s tem, da sta na prvo mesto postavila koristi in dobrobit nedolžnega in nebogljenega novorojenčka.

In tako se je rodil Jezus, Božji Sin. V katastrofalnih razmerah in za Božjega Sina bizarni situaciji. Kot nekaj pozitivnega je verjetno najbolj izstopala Jožefova naklonjenost do novorojenčka. Ta namreč ni bil njegov biološki otrok. To, da Jožef do »tujega« dojenčka ni bil odklonilen, se je ljudem moralo zdeti čudaško in sumljivo. Kakorkoli, rojstvo Jezusa Kristusa, Božjega Sina, Kralja vseh kraljev, je – milo rečeno – neobičajno, neprimerno, nespodobno, nedostojno, nehumano, nehigiensko, nenormalno. Mogoče je petje angelov, Marijina in Jožefova naklonjenost, skrivnostni obisk modrecev in vriskanje pastirjev naredilo, da je bil ambient tega dogodka bolj pozitiven, kot je to videti sicer. A vseeno, če odmislimo vse nadnaravne elemente in se osredotočimo na realnost, lahko mirno zaključimo, da je način, ki ga je Bog izbral, da je prišel med nas ljudi, nenormalen. In upravičeno

se lahko vprašamo, zakaj ni Bog prišel med nas na nek normalen način? Kaj nam je hotel s tem povedati?

Naj bo to vprašanje popotnica za letošnji božič in novo leto.

Naj nam to vprašanje pomaga na poti k iskanju Boga in njegove vloge v našem življenju v danem trenutku. Zakaj ni Bog prišel med nas na nek normalen način? Zakaj v nekem zakotju,

v revščini, sredi hitenja, v neustreznih pogojih, brez osnovnih standardov? Kaj nam hoče Bog s tem povedati?

dr. Daniel Brkič
Božična zgodba
ni grozeča
prikazen iz Vojne
zvezd

Dr. Daniel Brkič je pastor
Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto in
profesor na protestantski
Teološki fakulteti Univerze v
Zagrebu.

Vsakič, ko nastopi čas božiča, sem pozoren na dve reči: nekristjani vidijo v božični zgodbi mit, kristjani pa pred javnostjo igramo »božično hinavščino«. Božič ima mnogo obrazov. Lahko je demitiziran, populariziran, folkloriziran, skomercializiran, pluraliziran ... Žal pa postaja čedalje manj evangeljski. Zakaj? Ker so danes privlačne zgodbe superjunakov iz znanstvenofantastične medijske franšize z imenom Vojna zvezd, božična zgodba o angelih, pastirjih, Jožefu, Mariji in Otroku v jaslih pa se nam zdi neustrezna in vzbuja posmeh.

Gre za paradoks brez primere od prvega Jezusovega joka v materinem naročju do njegovega zadnjega krika na križu. Njegova moč je vidna v ponižnosti, njegova ljubezen pa v služenju.

Božič pove, da je Božja ljubezen nad človeškim egom. Kristus nam je zapustil oporoko ljubezni, to je zapoved ljubezni. Ljubiti pomeni služiti in dati življenje, umiti noge učencem in umreti na lesu križa. Božja ljubezen širi srce, da je v njem prostor tudi za druge in drugačne. Edino to je resnično spreobrnjenje in edina pot k svetosti. Ideal svetosti ni naše junaštvo in nagrada za težko dosegljiv cilj. Svetost ni ločena od konkretnega vsakdana. V Vojni zvezd vesoljski super junaki tega ne zmorejo, saj gre za golo fantazijo, božič pa to ni. Mi se na vse kriplje otepamo šibkosti, nežnosti in majhnosti.

Sprašujemo se, kakšen Bog je to, da si je dovolil priti med nas v podobi nebogljenega Otroka, ki ga je pestovala revna najstniška mati in dozdevni oče. Kakšen Bog je to, da si je izbral Betlehem, najmanjši med Judovimi tisočnijami, da je prišel iz njega tisti, ki bo vladal Izraelu. Kakšen Bog je to, da so ga po-

častili neugledni smrdljivi pastirji z obrobja družbe. Kakšen Bog je to, da je nemočen bežal pred psihopatskim judovskim vladarjem, ki je moril nedolžne otroke. Kakšen Bog je to, da si je dovolil biti izdan s hinavskim prijateljevim poljubom in biti sramotno usmrčen na križu ter postati predmet norčevanja. Ne gre za napako, ampak za najmodrejši načrt odrešenja sveta, kajti Bog je svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojčnega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje (Janez 3,16). Narava mogočnih je, da poskušajo svojo tiransko moč obdržati in nedolžne terorizirati, nebeško Dete iz Betlehema pa uteleša svobodo najčistejše ljubezni.

V svetu je ljubezen pogojena. Ljubezen, ki je utelešena v Jezusu Kristusu, pa odstopa od običajnega in ljubi brez razloga, zadržkov in pogojev popolnoma zastonj. Svet Boga sovraži brez razloga, Bog pa v zameno svet ljubi brez razloga. Bog nas ljubi od začetka; preden smo mu pripadali, karkoli zanj naredili in vanj verovali. Človekovo srce lahko spremeni samo moč Božje ljubezni.

O tem govori ena mojih ljubših božičnih slik z imenom Stalingrajska Madona. Sliko je na božični večer leta 1942 z ogljem narisal nemški zdravnik, teolog in evangeličanski pastor Kurt Reuber, medtem ko je bil kot sanitetni častnik v strelskem jarku blizu Stalingrada. Prikazuje Devico Marijo, zavito v velik šal zaradi strašnega mraza, držeč Jezusa blizu svojega lica. Okoli slike je napisal besede »licht, leben, liebe«, s čimer je izrazil, da rojeni Odrešenik prinaša svetlobo, življenje in ljubezen celo v peklenški kotel.

Tudi sodobni postmoderni svet je kljub briljantnemu napredku podoben vročemu kotlu. Umetna inteligenca z robotiko presega naša pričakovanja, ne more pa nas ljubiti. Bog je svet ustvaril iz ljubezni, na prvi božič pa se je Božja ljubezen utelesila med nami. Naš največji strah je izolacija, naš najgloblji strah pa je osamljenost, saj nas je Bog ustvaril za odnose. Božič nam sporoča, da nismo sami, kajti rojen je Emanuel, čigar ime pomeni, da je Bog z nami. To je edina resnica božiča.

dr. Daniel Brkič

Zgrešili so božič

Pokrajino na Jutrovem je obsevala prijazna toplina. Figovci, oljke, stebričaste ciprese in košate palme so krasile zavidljivo lep razgled, blag vetrič pa je prijazno božal z divjimi lilijami okrašene livade. Njih vonj se je razširjal daleč naokoli. Med njimi so bile posejane bele hišice z ravnimi strehami, ki so žarele v soncu. Črički so kot veseli godci tekmovali v izboru najlepših melodij, a so jih prekinjali kričavi bosonogi otroci. Sredi te podobe domačnosti in preprostosti pa se je nepričakovano zgodilo najveličastnejše dejanje celotne zgodovine in vesoljstva. Mladenko, Marijo po imenu, devico, je v tej skriti in revni deželi obiskal Božji sel:

»Pozdravljena, obdarjena z milostjo, Gospod je s teboj! Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila, zato se bo tudi Sveto, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin« (Luka 1,28,35). Pokorno je sprejela Božjo voljo in zaradi tega tvegala vse: »Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi!« (Luka 1,38) In zgodilo se je. Rodil se je čudež-

ni otrok. Rodila je otroka, ki bo kasneje umrl na križu. Križ je bil skrit že v njegovi zibki. Rodila je torej Odrešenika. Rodila je Sina človekovega, ki je bil kasneje maziljen. Rodila je torej Maziljenca ali Kristusa. Ta otrok je odrasel in na velikonočno jutro vstal od mrtvih. Rodila je torej Gospoda nad gospodi. Marija ni zgrešila božiča. Zgrešila pa ga je večina drugih, kajti ko se je razširila vest o Jezusovem rojstvu, se je vznemiril kralj Herod in ves Jeruzalem z njim (Matej 2,3). Ali ni tako tudi danes? Ljudje se čutijo zaradi Jezusa ogroženi, ker je njihova vest vznemirjena.

Prvi, ki je docela zgrešil božič, je bil gostilničar v prenočišču, kjer so lahko popotniki dobili varno zatočišče. Sveto pismo tega izrecno ne omenja, najbrž pa se je tako zgodilo, saj Lukov evangelij prav na to namiguje, ko pravi: »In rodila je sina, prvorojenca, ga povila in položila v jasli, ker v prenočišču zanju ni bilo prostora« (Luka 2,7). Očitno je gostilničar v gneči, naglici, teku in hlastavi želji po zaslužku zgrešil najpomembnejše rojstvo v zgodovini človeštva. Zanj je bilo vredno zgolj eno: »Koliko mi boš plačal?« Ker so si takšno prenočišče v »hanu« lahko

privoščili samo premožni, Jožef in Marija pa sta bila siromaka, zanju očitno ni bilo prostora niti v prostoru, kjer so bila skupna prenočišča za popotne karavane in živino. Gostilničar ju je negostoljubno zavrnil, prav njegova domačija pa bi lahko postala najslavnejša hiša. Da sta bila Jožef in Marija res zelo revna, dokazuje to, da sta kasneje ob posvetitvi Jezusa v templju opravila daritev dveh grlic ali dveh golobčkov, kakor je postava dovoljevala siromakom, in ne daritve enoletnega jagnjeta (Luka 2,24). Lastnik prenočišča je bil zaprt vase, njegovo srce pa je bilo navezano na minljive dobrine in prazno bogastvo tega sveta. Odlok cesarja Avgusta je po Božji previdnosti sveto družino res privedel v mesto, ki so ga preroki za Mesijo napovedali, žal pa sta se Jožef in Marija, ki je bila tik pred porodom, znašla pred zaprtimi vrati in tisti večer nista mogla vstopiti v prenočišče. Od Nazareta do Betlehema je bila pot dolga okoli sto trideset kilometrov, kar je preveč za nosečo ženo na oslovem hrbtu. Ko pa sta končno prispela, zanju ni bilo nikjer prostora. Tako je bilo Dete rojeno v hlevu in Marija je prvorojenca povila v plenice in ga po-

ložila v hladne jasli. Gostilničarjeva prezaposlenost, neodložljivost kupčij, posvetnost in nenasitno hlastanje po bogastvu in uspehu ter želja po zabavi, veseli družbi in užitkih pa je podobna današnjih ljudi, ki lahko prav tako zgrešimo enostavnost božiča, saj nas zapletenost življenja spreminja v živčne sužnje sodobnega časa, ki zahteva vso pozornost le zase.

Drugi mož, ki je zgrešil prvi božič, je bil judovski kralj Herod. Prav nič prijeten in priljuden ni bil. Bil je zvit cinik, prebrisan, potuhnjen in vražje navihan lisjak, kriv mnogih umorov, med njimi tudi ubijalec najmanj ene žene in treh sinov. Ta kruti brezbožnež je veroval v Izraelovega Boga le iz tradicije. Evangelist Matej pripoveduje Herodovo zgodbo. Bil je v Jeruzalemu, ko je prišla do njega novica o Odrešenikovem rojstvu. Zvedel jo je od treh modrih z Vzhoda, ki so sledili zvezdi. Ti so ga spraševali, kje lahko najdejo pred kratkim rojenega kralja, a v Herodovi palači niso o tem vedeli nič. Zavedal se je, da modri govorijo o Mesiji, zato je dal poklicati verske voditelje, da bi mu povedali, kje naj bi bil novi kralj rojen. Odgovor je bil: »V Betlehemu!« Po-

tem je modre z Vzhoda prepričeval, naj mu sporočijo, če bodo pri iskanju novega kralja uspešni. Obljubil je, da se mu pojde tudi sam poklonit in ga počastit (Matej 2,8). V resnici je šlo za spretno zavajanje, kajti v srcu ostarelega kralja ni bilo želje po resničnem oboževanju rojenega Maziljenca, ampak zavistna želja po krvi in umoru nebogljenega otroka, v katerem je videl svojega tekmeca. Bil je pripravljen storiti najbolj nizkotna dejanja, le da bi zavaroval svoje interese in delal sebi v prid. Ker ni šlo drugače, je dal čez čas pomoriti v Betlehemu in okolici vse dečke, stare dve leti in manj. Herod je zgrešil božič. Zanj veljajo Jezusove besede: »Kaj namreč koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa zapravi?« (Marko 8,36)

Še nekdo je zgrešil božič. To so bili verski voditelji tistega časa, vodilni duhovniki. Vedeli so, da se bo Kristus rodil v Betlehemu, ker je bilo tako napovedano v Pismih, toda niso zapustili svojih domov in Herodove palače, da bi odšli iskat rojenega Kralja in se mu poklonili, kakor so slišali od modrih z Vzhoda. Kaj je zadrževalo te učene ljudi, da se niso pravilno odloči-

li? Njihov verski ponos in tradicija. Hoteli so ugoditi smrtnemu Herodu in ne Bogu. Bali so se, da se bodo zamerili ljudem in izgubili ugled pri njih. S tem pa so zgrešili božič. Večina ljudi tudi danes na ta način zgreši božič. Si morda med njimi tudi ti?

Evangelij pa omenja tudi tiste, ki božiča niso zgrešili. To so bili preprosti pastirji, ki so prenočevali pod milim nebom in se čez noč vrstili na straži pri svoji čredi. Bili so nepomemben del tedanje judovske družbe. Njihovo pričanje ni bilo verodostojno in so ga imeli tudi na sodišču za nezanesljivo. In vendar se je prav njim odprlo nebo. Oni so videli množico angelskih zborov.

Tudi trije modri z Vzhoda niso zgrešili božiča, čeprav so bili pogani. Videli so svetlo zvezdo in šli za njo. Končno, tudi starec Simeon in starka Ana, oba revna, a sveta in bogaboječa, sta videla Božje odrešenje, ko sta starša prinesla dete Jezusa v tempelj.

Zakaj ti ljudje niso zgrešili božiča? Prepričan sem, da obstajata dva razloga. Prvič zato, ker so bili pošteni, pristni, odkrito-

srčni, preprosti, neomadeževani in polni vere, in drugič zato, ker so bili dovolj ponižni. Zanje veljajo Gospodove besede: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem« (Matej 22,37).

Končno, dovolite, da postavim tole vprašanje: »Kaj naj naredim, da pridem v pekel?« Odgovor je: »Nič!« Ničesar nam ni treba narediti, da bi prišli v pekel, kajti vsi, brez izjeme, smo zgrešili in izgubili Božjo slavo in se brez rojenega Odrešenika lahko vsak hip znajdemo v večni pogubi. Toda nekaj je, kar lahko storimo ta hip. Jezusa Kristusa lahko sprejmemo kot svojega Odrešenika in Gospoda. Božično sporočilo je jasno in preprosto. Zamislimo si, da se nekdo znajde v velikem, tujem mestu in sprašuje, kako bi prišel do cilja, ki ga išče. Slučajni mimoidoči domačin mu ljubeznivo razloži, koliko ulic in križišč mora še prehoditi, kje mora zaviti na levo in kje na desno. Opozori ga tudi na vse nevarnosti, ki so v tistem mestu. Vprašanje se glasi: Ali bo po vsem tem tujec našel zaželeni cilj v velikanskem mestu, kjer ne obvlada niti njihove govorice? Odgovor je preprost:

Morda bo cilj našel ali pa bo zašel. Povsem drugače bi bilo, če bi tisti domačin, ki to veliko mesto dobro pozna, prekinil svojo pot in opravke ter ponudil in izrazil tujcu gostoljubnost in prijaznost tako, da bi šel z njim in ga osebno odvedel do iskanega cilja. Šele na ta način bi zares popolnoma pomagal tujcu.

Ravno to je storil Gospod Bog. Prišel je med nas. To je prava zgodba božiča. In znova smo na začetku. Vedno se nam vsiljuje eno in isto vprašanje: Zakaj se je Bog odločil na tak način pristopiti k človeku? Modrovanje tu ne pomaga. Samo ena razlaga je – ljubezen dela takšne stvari. Zato se mu zahvaljujem, ker je »filantrop« – človekoljub.

Katja Lipičnik **Najlepše darilo**

Katja Lipičnik je sociologinja in učiteljica ter glasbena animatorka veroučnih otrok v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Zadnji mesec v letu je poseben, prazničen. To je tudi čas, ko želimo obdariti svoje najbližje. Sama imam kar nekoliko preglavic s tem. Kaj kupiti, kaj podariti, kaj dati nekemu? Police v trgovinah so prepolne in bleščeči izdelki kar sami kličejo po tem, da jih kupimo. A kako izbrati najlepše darilo za naše najdražje?

Božič pa je tudi čas, ko v cerkvah lahko slišimo, da je Bog obdaril ta svet, ko je dal svojega edinorojenega Sina, Jezusa Kristusa, da se ne bi nihče, kdor vanj veruje, pogubil, temveč bi imel večno življenje. In vsak božič se spominjamo prvega božiča, ko je Bog prišel med nas. Kakšen dar! To je

najlepši dar, ki smo ga lahko prejeli od Boga. Bog je prišel med nas in nam oznanil evangelij o tem, da obstaja upanje, odpuščanje in odrešenje po veri in ljubezni do Boga in bližnjih. Kako lep je božični čas, ki nas prepričuje, kako zelo nas Bog ljubi in se želi danes roditi v vsakem srcu. To je najlepši dar, ki si ga lahko zamislim.

Naslednja pesem govori o tem posebnem darilu:

Glej, božič, spet leto okrog.
Za nas se rodil je Gospod,
za nas se rodil je,
nam grehe odpustil je,
ta božič podarja nam Bog.

Najlepša darila so ta,
ki podarjamo jih iz srca.
A meni najlepši je dar,
ki za nas ga je dal
Bog, ki vzljubil je nas.

Se v skromnem
je hlevčku rodil,
a velika je dela storil.
Le njemu pripada vsa čast,
saj prišel je med nas,
Jezus, rešitelj naš.

Bog nam podarja ljubezen in mir v naša srca in prav po tem vsi najbolj hrepenimo. Podarja nam odrešenje, upanje in vero.

Prav to vsi najbolj potrebujemo. Zato odprimo svoja srca, da bomo lahko ta dar sprejeli. Kaj pa mi lahko damo njemu v zameno? Vse, kar Bog pričakuje od nas, je, da se mu zahvalimo in mu izročimo svoje srce in svojo voljo.

Na drugi strani pa je žal december tudi čas, ko se še poglobijo stiske in osamljenost mnogih ljudi. In če se tudi sama morda kdaj znajdem v takšni

situaciji, ko misli odtavajo, ko sem utrujena ali obtežena, ko ne vem, kako bi šla naprej in je vse videti megleno ... Takrat mi recite: »Pogum! Jezus je luč sveta.« V Svetem pismu namreč beremo: »Resnična luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet. ... Tistim pa, ki so jo sprejeli, je dala moč, da postanejo Božji otroci!« Zato dvignimo pogled in uprimo oči v Jezusa.

Rebeka Jovanović
Veseli december

Rebeka Jovanović je sodelavka pri vodenju študijsko-molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Stopili smo v mesec december, ki mu nekateri rečejo veseli december, spet drugi nakupovalni, nekateri ga imenujejo razposajeni. Veliko ljudi pa pravi, da je žalostni in osamljeni mesec. Vsi tisti, ki so sami, občutijo v decembru še večjo osamljenost. Blišč trgovin, divje večerne zabave, veliko alkohola ... Ali je to smisel prazničnega decembra? Iz zvočnikov se slišijo božične pesmi, hkrati pa vmesne reklame kličejo k nakupovanju. Milijoni lučk razsvetlujejo naša mesta, ulice in vasi, toda, ali ni to le krinka, ki hoče prikriti temno notranjost človeka?

Pravijo tudi, da je december najbolj temni mesec v letu. In ravno v to temo prihaja Jezus s svojim prihodom na svet in nam prinaša luč. Pa ne v obliki pisanih lučk in okraskov. Prinaša nam luč, ki sveti vse mesece v letu. Prinaša nam upanje, ki ga ta svet še kako potrebuje. Zato za srečen december ne potrebujemo velikih nakupov, dragih daril. Potrebujemo pa drug drugega, potrebujemo toplo besedo, objem, razumevanje. Potrebujemo Cerkev, kjer se odpočije naša duša, kjer najdemo notranji mir. Potrebujemo Svetega Duha, ki nas tolaži in nam da vedeti, da nismo sami.

Lučke bodo ugasnile. Božične pesmi bodo utihnile. Jezus, ki je prava luč in sveti v naših življenjih, pa bo ostal in čakal, da ga pokličemo v svoje življenje. Neka pesem pravi: »Brez njega (Jezusa) nimaš veselja, brez njega nimaš moči, brez njega tavaš brez cilja, kot čoln zgubljen v temi.« Zato uprimo oči v Jezusa, ki je luč sveta in razsvetljuje vsakršno temo.

Luč je pogledala z neba in spodaj videla temo. Rekla je: »Tam se bom spustila.« Mir je pogledal na zemljo in zagledal vojno. Rekel je: »Med njih bom stopil.« Ljubezen je pogledala z okna neba in zagledala sovraštvo. Rekla je: »Med njimi hočem živeti, da jih ogrejem.« In Luč je prišla in je svetila. In Mir je prišel in je prinesel spravo. In Ljubezen je prišla in je prinesla življenje. Kajti Beseda je postala meso in se naselila med nami.

(L. Housman)

dr. Katja Brkič Golob Zahej na psihoterapiji

Dr. Katja Brkič Golob je teologinja, klinična psihologinja in psihoterapevтка, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu ter duhovnica in voditeljica slavilne in glasbene skupine v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Epidemija. Prejšnje in zdajšnje stoletje sta postala vidna predstavnika te besede. Slovar slovenskega knjižnega jezika besedo »epidemija« definira kot nenaden izbruh in hitro širjenje kake nalezljive bolezni, ki lahko zahteva tudi veliko smrtnih žrtev, v prenesenem pomenu pa lahko ta beseda označuje tudi atomsko epidemijo, ki jo bo težko zaježiti. In čeprav se epidemija največkrat povezuje z vprašanjem telesnih nalezljivih

bolezni, obstaja tudi epidemija bolezni sodobnega časa. Pomišlimo na osamljenost, odtujenost, izoliranost, praznino, čustveno plitvost. V porastu je epidemija družbenega izkoriščanja, družbenega izključevanja tistih, za katere smatramo, da so drugačni, slabši. Takšni so že naši stavki, v katerih lahko slišimo razcep, ki pravi mi in oni, oziroma mi, ki smo pravi, in tisti, ki so drugačni. Pogosto si zatiskamo oči pred epidemijo sprijenosti današnje družbe. Najbolj v porastu pa je epidemija narcizizma, samovšečnosti in patološke ljubezni do sebe, za katero se v resnici skriva močno znižana in ranljiva samopodoba z izrazitimi občutki sramu in lastne neustreznosti. Življenje v tako zelo motenih in distorziranih socialnih okoljih pa ustvarja idealno gojišče za depresivni virus, ki predstavlja pandemijo 21. stoletja.

Zanimivo pri sodobnih vrstah epidemije je, da slednje segajo že v daljšo zgodovino oziroma prazgodovino človekovega obstoja. Od vedno so obstajale in bile del človekove stvarnosti. O tem govori tudi svetopisemska evangelijska zgodba o zloglasnem cestnarju Zaheju (Luka 19,1-10), ki ga Cerkev najraje

predstavi kot bogatega pobiralca davkov, prebivalca tedanje Jerihe, izdajalca, ki si je za hobi izbral korupcijo, izsiljevanje ljudi in podkupovanje. Občasno se pojavi tudi podatek, da je bil majhne postave, zaradi česar je splezal na drevo, da bi se srečal z Jezusom. Zahej je po naši prvi sodbi tipičen predstavnik izkoriščevalske buržoazije, ki je kapitalistično nastrojena. Za dosego svojega cilja pa je pripravljena poteptati tudi najdragocenejše človekovo življenje. Pomenljiv je podatek, da njegovo ime dobesedno pomeni »čist in pravičen«. Predstavljajte si, da vsakič, ko ga je mama poklicala po imenu, je v bistvu rekla: »Hej, pridi na kosilo, ti, ki si čist in pravičen.« Predstavljajte si, kako je šele bilo videti, ko je goljufal in pral denar. Bil je namreč višji cestničar, pečal se je z nečednimi posli in goljufal pri zaračunavanju davka (kar pomeni, da je pobiral cestne davke, kot bi danes rekli, da je prodajal vinjete za avtoceste po višji ceni). Njegove žrtve, ki so mu plačale davke, da so sploh smele prestopiti prag Jeriha in iti iz Jeriha v Jeruzalem, bi komentirale: »Tu imaš denar, ti, ki si čist in pravičen«. Nekdo je res imel smisel za humor, ko je tedanje-

ga največjega tajkuna poimenoval z imenom »čist in pravičen« ali »Zahej«.

Le malokdo pa v celotni zgodbi o zloglasnemu cestničarju Zaheju vidi drugo plat medalje, ki jo vidi vsemogočni Bog. Če se preselimo dva tisoč let nazaj v tedanjo judovsko kulturo in način razmišljanja, potem lahko sklepamo, da je bil Zahej zaradi svoje majhne postave najverjetneje odtujen, starši so ga verjetno zapustili, bil je osamljen, izoliran, brez prijateljev, družine, pravzaprav je bil najbolj osovražen človek v mestu, poln kompleksov, ki jih je reševal z nečednimi posli. Svetopisemski izraz »bil je namreč majhne postave« (Luka 19,3) označuje tudi to, da je bil ubog v duhu. Ta tajkun nizke postave je pripravljen storiti celo to, da spleza na divjo smokvo, da bi videl Jezusa, pri čemer gre pravzaprav za tipični obrambni mehanizem projekcije. Ne gre za to, da bi Zahej videl Jezusa, pač pa si globoko v sebi želi, da bi Jezus videl njega. In ne samo, da bi Jezus videl tajkuna, ki ni pravičen in ni čist, ampak osamljenega, žalostnega, praznega človeka, ki je vse prej kot čist in pravičen. Svetopisemska navedba, da »je splezal na

divjo smokvo« (Luka 19,4), nam prikaže tudi to, da se taka ista divja smokva pojavlja že v Prvi Mojzesovi knjigi, ko se prvima človekoma Adamu in Evi odprejo oči in spoznata, da sta naga ter si sešijeta predpasnika iz smokvinih listov (1 Mojzesova 3,7). Gre za simboliko, da spoznata, da sta zgrešila, da sta storila zlo. Očitno si tudi Zahej z njima deli to spoznanje, ko skuša pod krošnjo divje smokve in njenih listov skriti svojo »nagoto« greha, osamljenosti, praznine.

Nato v zgodbi vidimo preobrat, zelo zanimivo okolje za izvajanje psihoterapevtske intervencije. Običajno si psihoterapijo zamisljamo v lepo urejenem prostoru, kjer prijetno diši, mi sedimo v udobnem fotelju in razmišljamo o svojem življenju skupaj z nadvse razumevajočim, prijaznim psihoterapevtom. V opisani evangeljski zgodbi je to okolje postavljeno kar na ulico, medtem ko tajkun, ki misli, da je zelo pomemben, a v sebi povsem prazen, sloni v krošnji drevesa, Jezus pa stoji na prašni ulici Jeriha, poleg pa je še množica opazovalcev, ki poslušajo in gledajo ta psihoterapevtski dialog. Zanimivo, le en Jezusov komentar je dovolj, da

se Zaheju obrne življenje na glavo. Sprva se Zahej vede običajno, iz pozicije moči, to je iz drevesa, ki je višje in mu daje občutek lažne varnosti, lažnega priznanja. Jezus pa ga pogleda in mu reče: »Zahej (oziroma *Ti, ki si čist in pravičen*), hitro splezaj dol, danes moram namreč ostati v tvoji hiši.« (Luka 19,5) En stavek je dovolj, da Bog Zaheju vrne njegovo dostojanstvo. Sprva se vsemogočni Bog poniža do te točke, da Zaheja *pogleda gor*, s čimer se mu približa. Običajno božanstva zahtevajo, da se jih časti, da se pred njimi poniža, krščanski Bog pa se je pripravljen ponižati do te točke, da sam *pogleda gor*, s čimer se približa Zaheju. Nato ga pozove, da hitro *spleza dol*, pri čemer ga pozove, da naj se znebi lažnega ega, da naj odloži fasado svoje lastne pomembnosti, se poniža in prikaže točno v takšni luči, v kakršni je – majhne postave, to je ubog v duhu, grešen in nepopoljšljiv tajkun. Čeprav ga do neke mere razgali, ko ga pozove, da spleza dol, da naj se poniža, pa mu hkrati vrne nazaj njegovo dostojanstvo in ga vključi nazaj v človeštvo, saj mu pravi: »Še danes moram namreč ostati v tvoji hiši« (Luka 19,5). V grškem izvirniku se uporabljata

dva termina za opisovanje časa. Eden je »kronos« in je vezan na običajni kronološki potek dogodkov, eden pa je »kairos« in pomeni ugoden trenutek. Na tem mestu besedica *danes* ne predstavlja kronološkega časa, pač pa čas, ki predstavlja ugodni trenutek – za spremembo, napredek, rast, spreobrnjenje in odrešitev. To, da si Bog želi ostati v naši hiši, pomeni, da si Bog želi imeti prijateljski odnos z nami. Božje oči so videle, kje tiči Zahejev problem, zakaj je postal osovraženi tajkun in samovšečnež. Bil je namreč sam, njegovo življenje je bilo prazno, odtujeno, bil je preziran, zapuščen, morda celo zaničevan, zlorabljen. Nihče se ni z njim družil, nihče ni želel preživljati časa z njim, nihče se ni želel pomuditi v njegovi hiši, v njegovem življenju. Ta Božja ponudba, da bi *ostal v njegovi hiši* je ponudba, da postane njegov prijatelj, zaveznik, da popravi zlomljene odnose, ki jih je bil Zahej deležen. Slednji je *splezal dol in ga z veseljem sprejel*, saj mu je Bog vrnil dostojanstvo. Ko Zahej prizna svojo krivdo in povrne denar vsem, ki jih je pokradel, svoje prihranke pa da ubogim, mu Jezus reče: »Danes je v to hišo prišlo odrešenje, ker je tudi on

Abrahamov sin.« (Luka 19,9). S tem stavkom ga vključi nazaj v človeštvo, priključi ga veliki človeški družini odrešenih, vrne mu njegovo dostojanstvo, zdaj se bo res lahko imenoval Zahej ali *čist in pravičen*.

Na tem svetu zagotovo obstaja še veliko Zahejev, pravzaprav je celoten človeški rod od svojega obstoja dalje v resnici Zahej. Ustvarjeni smo bili z namenom, da bi bili čisti in pravični, vendar smo *vsi izgubili Božjo slavo in zgrešili*. Nikakor se ne moremo več imenovati kot čisti in pravični, saj izkoriščamo drug drugega, se obnašamo pogubno do narave, produciramo vojne, se izživljamo nad šibkejšimi, ustvarjamo neugodne pogoje za življenje, in kljub temu ognjevito plezamo na drevesa življenjskega odra, na katerem hočemo dominirati drug drugemu, a kaj ko nam zmanjkuje dreves, saj je vse več človeštva *majhne postave*, vse več nas je ubogih v duhu. Če se želimo rešiti vseh naših predsodkov, epidemije narcisizma, samovšečnosti, napihnjenega ega, potem moramo na psihoterapijo s Stvarnikom, da nam povrne dostojanstvo. In ko bomo splezali dol iz svojih obrambnih dreves, se bomo

prav vsi lahko imenovali *čisti in pravični*. Apostol Pavel namreč pravi, da smo bili nepravični opravičeni *zastonj po Božji mi-*

losti prek odkupitve v Kristusu Jezusu (Rim 3,24). Ker smo torej opravičeni iz vere, živimo v miru z Bogom. (Rim 5,1). Ko

se poravnajo naši odnosi z Bogom, se popravijo tudi naši medsebojni odnosi. *Božje kra-*

ljestvo je namreč pravičnost, mir in veselje (Rim 14,17).

Rebeka Jovanović

Blagoslov

Vsi imamo radi blagoslove in nihče se ne brani jih imeti v svojem življenju. Za veliko noč je običaj, da se nosi blagoslovit hrano. So tudi obredi za blagoslov vozil, motorjev, konjev.

Pogosto kot blagoslov dojemamo uspeh ali rešitev iz težav. In če se težave ne rešijo in kar ne rešijo, molimo za blagoslov. Ker ljubimo Boga in se trudimo hoditi v veri za Jezusom, pa pričakujemo, da nas bo blagoslovil ter rešil naše težave.

Toda blagoslov ni povezan z uspehom. Če bi bil, potem tudi Jezus ni bil blagoslovljen od Boga, saj je bilo njegovo življenje v očeh sveta polom.

Tudi ljudje, ki zvesto služimo Bogu, zbolimo, imamo težave in tudi umrli bomo. Bog ne obljublja, da bo naša pot brez težav, ampak da bo ves čas z nami.

Blagoslov moramo razumeti kot Božje spremstvo, ki našo barko kljub vsakodnevnim nevihtam

pripelje v varen pristan.

Blagoslov pomeni, da Jezus potuje z nami na isti ladji, čeprav se nam včasih zdi, da spi. V resnici pa bdi nad nami in nas spodbuja, da še bolj intenzivno veslamo.

Vsak dan lahko slišimo poročila, na osnovi katerih se nam zdi, da je človeštvo na poti v samouničenje. Strah pred prihodnostjo, druginja, nasilje, vojne...

Ob vseh groznih novicah imamo dve možnosti. Lahko smo obremenjeni in s strahom čakamo, kaj se bo zgodilo. Lahko pa začnemo moliti za Božji blagoslov, ki naj bo prisoten, ko tisti »zgoraj« sprejemajo odločitve, ki zadevajo usodo ljudi.

Ko blagoslavljam, takrat tudi nimamo potrebe po obsojanju in dobimo zagon, da premagamo strah, takrat postajamo drugačni. Nenazadnje blagoslavljam drug drugega in blagoslovljeni bomo tudi mi.

Lea Brkič

Plačano v celoti

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Prebrala sem zgodbo o dečku, ki je na list papirja napisal mami naslednje sporočilo:

- za čiščenje moje sobe ta teden – 5 EUR
- za košnjo trave – 10 EUR
- za obisk lekarne namesto tebe – 2,50 EUR
- za varovanje mlajšega brata, medtem ko si ti šla po nakupih – 15 EUR
- za odnašanje smeti – 5 EUR
- za čiščenje dvorišča – 20 EUR
- za dobre ocene v šoli – 20 EUR
- Skupaj: 100 EUR

Deček je stal poleg mame, ko je brala to sporočilo, in zanimalo ga je, kako bo sprejela nje-

gov »račun«. Nestrpno je čakal njen odgovor oziroma njeno reakcijo. Mama mu ni nič odgovorila. Vzela je svinčnik in na drugo stran istega sporočila napisala naslednje:

- nosila sem te 9 mesecev – brezplačno
- za vse noči, ko sem s tabo bedela in zate molila – brezplačno
- za vse težke situacije, ki so bile posledica tvojih dejanj v teh letih – brezplačno
- za vse noči, ki so bile polne strahu in skrbi, ker sem vedela, kaj vse me čaka v obdobju, ko odraščaš – brezplačno
- za igrače, hrano, oblačila in brisanje nosu – brezplačno
- za vso mojo preteklo, sedanje in prihodnjo ljubezen – brezplačno
- Seštevek vseh postavk, ki je cena ljubezni: brezplačno.

Mama je sinu vrnila sporočilo in ga opazovala, medtem ko ga je bral. Ko je deček sporočilo prebral, so bile v njegovih očeh solze. Pogledal je mamo in ji rekel: »Mama, res te imam rad.« Nato je vzel svinčnik in na svojem sporočilu spodaj napi-

sal z velikimi črkami: Plačano v celoti.

Tudi mi smo iz dneva v dan deležni Božje ljubezni. Doživeli smo jo v preteklosti, doživljamo jo v sedanjosti in Božja ljubezen nas bo spremljala tudi v prihodnosti. Dana nam je brezplačno, saj nima cene, po kateri bi jo lahko kupili, ima pa neizmerno vrednost in je dostopna vsakomur. Ta ljubezen nas ne bo prevarala in nihče nam je ne more vzeti.

Apostol Pavel je Božjo ljubezen doživel na poseben način. Zato je z navdušenjem o njej pisal vernikom v Efezu: » ...da bi mogli doumeti, kolikšna je širina in dolgost, višina in globčina Kristusove ljubezni.« (Efežanom 3,18)

V odnosu do nebeškega Očeta smo včasih podobni dečku iz te zgodbe. Seštevamo in preračunavamo, kolikokrat pridemo na bogoslužje, koliko ur porabimo za cerkvene aktivnosti, ali koliko denarja smo darovali za cerkev. Ko razmišljamo o Božji ljubezni, ugotovimo, da nam Bog ničesar ne dolguje, ampak je že vse izplačal, tudi »stroške« našega greha. Znana krščanska pesem pravi: »O, ljubim te Jezus, saj si me prvi vzljubil ti.« Apostol Janez je o tem zapisal naslednje: »Ljubezen je v tem – ne v tem, da bi bili mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil in poslal svojega Sina v spravno daritev za naše grehe.« (1 Janez 4,10) Spoznanje, da nas ima Bog rad, je največje odkritje.

Edward Frey Božič je ...

Edward Frey je ameriški
luteranski duhovnik.

Lepi prizori, veseli zvoki, dobri občutki. Večina bi se verjetno strinjala, da je to božič. Pravzaprav je božič veliko več kot le izmenjava toplih čustev in spominov. Gre za Božji dotik. Gre za to, kaj Bog zagotavlja in poudarja. Božič govori o Božji zvestobi, ki je postala otipljiva skozi zgodovino. Gre za to, da se je Bog s svojo ljubeznijo dotaknil našega življenja. Torej, kaj je božič? Božič je torej praznik za ljudi, ki nimajo ničesar, in za ljudi, ki potrebujejo vse.

*Kako ljubke so na gorah
noge glasnika,
ki oznanja mir,
prinaša veselo novico,
oznanja rešitev in pravi Sionu:
»Tvoj Bog kraljuje!«
Poslušaj, tvoji stražarji
povzdigujejo glas,
vsi skupaj vriskajo,
saj gledajo iz oči v oči
Gospodovo vrnitev na Sion.
Vzklíkajte, vriskajte vse skupaj,*

*jeruzalemske razvaline!
Kajti Gospod je
potolažil svoje ljudstvo,
odkupil Jeruzalem.
Gospod je razgalil
svoj sveti lakeť
pred očmi vseh narodov
in vsi konci zemlje bodo videli
odrešenje našega Boga.*

(Izaija 52,7-10)

1) Za ljudi, ki nimajo ničesar

Bi verjeli, da je uvodni odlomek iz Svetega pisma, ki je star 2500 let, v bistvu star božični pozdrav od Boga? Bog je prvotno ta pozdrav namenil tistim Judom, ki so bili izgnani v Babilon (današnji Irak) v šestem stoletju pred našim štetjem. Prav tako so bile te besede namenjene tudi peščici ljudi, ki so ostali v Jeruzalemu, v nekoč ponosni prestolnici judovskega naroda.

Si lahko predstavljate njihovo razmišljanje? Ne glede na to, ali so jih odpeljali v Babilon ali pa so ostali v ruševinah Jeruzalema – moralo se jim je zdeti, da je vse, kar se jim je zgodilo, ušlo izpod nadzora. Njihova starodavna domovina Izrael, nekoč obljubljena njihovemu

predniku Abrahamu in njegovi družini, je bila uničena. Njihovo bogoslužno življenje je bilo v razsulu. Žrtve, ki so jih darovali in so napovedovale delo obljubljenega Odrešenika, niso bile več darovane na ogromnem bronastem oltarju zunaj tempelja. Pravzaprav je tempelj, ki ga je zgradil veliki kralj Salomon, razdejala in zažgala babilonska vojska. Ko so ti ljudje molili k Bogu, jih je moralo boleti v srcu. Ničesar niso imeli.

Ali bi se tako končale Božje obljube Adamu in Evi ter Abrahamu in Davidu, torej z jokom v puščavi starodavnega Bližnjega vzhoda? Seveda ne. Bog je zvest. Tem brezupnim ljudem je poslal pozdrav upanja: »Kako ljubke so na gorah noge glasnika, ki oznanja mir, prinaša veselo novico, oznanja rešitev in pravi Sionu: »Tvoj Bog kraljuje!« Bog zvestobe, ljubezni in usmiljenja je prišel k svojemu utrujenemu in osamljenemu ljudstvu s sporočilom lepe novice. »Tvoj Bog kraljuje!« Bog bi tistim, ki so bili izgnani v Babilon, omogočil vrnitev domov. Gospodar veselja bi prevzel vladavino svetovne vlade in poslal perzijsko cesarstvo, da zruši ponosni Babilon. Babilonski izgnanci bi se vrnilo domov v

Jeruzalem. Vzpostavil bi mir. Tako so glasniki tekli v Babilon in nazaj v Jeruzalem in oznanjali to čudovito novico: »Mama in oče se vračata domov! Babilon je osvojen! Izgnanstva je konec!« Kakšno sporočilo za tiste, ki niso imeli ničesar! Družine bi bile združene. Nič čudnega, da so imeli ti glasniki lepa stopala – njihova stopala so prinašala dobre novice.

Lahko se poistovetimo s tem božičnim voščilom, ker smo v resnici ljudje, ki nimamo ničesar. Ko stojimo pred Bogom, vidimo, da so naši grehi vzrok za duhovno izgnanstvo. Bog ima vse razloge, da nas vrže iz svoje navzočnosti – da nas pošlje stran od svoje dobrote. Adam in Eva sta zapustila popoln, blagodejen mir, ki sta ga imela v raju. Posledično tudi nam primanjkuje tega popolnega miru. Pravzaprav si ga niti ne zaslužimo. Ne zaslužimo si niti majhnih blagoslovov, ki nam jih Bog daje. Ne zaslužimo si svojih domov, družin ali svojega preživetja. Ne zaslužimo si cerkve. Ne zaslužimo si Božjega sporočila upanja. Resnica je, da si zaslužimo biti za vedno izgnani v greh in smrt. Tudi mi smo ljudje, ki nimamo ničesar.

No, morda imamo bleščice in igrače, božične lučke in darila. Morda imamo stvari, ki zagotavljajo začasno zadovoljstvo. Morda mislimo, da je to dovolj. Naša grešna srca morda mislijo, da je dovolj, da slišimo božične pesmi na radiu, da vidimo lučke v drevesih, da okusimo božične piškote, da se objamemo in smo prijazni med seboj. Ampak to ni dovolj. Take stvari ne morejo napolniti naših src z mirom. Ob božiču se veliko ljudi počuti depresivnih in samih. Ob božiču pogrešamo ljubljene, ki so umrli. Sijaj praznikov pač ni dovolj, da bi ohranil mir v naših srcih. Božič ni to. Kajti božič ni nič in ničesar nimamo, če nimamo Božjega pozdrava »veselega oznanila«.

2) Za ljudi, ki potrebujejo vse

Bog zgodovine, naš vsemogočni in usmiljeni Bog, je posegel v svet za vse nas. Omogočil nam je mir. Daje nam vse, kar potrebujemo. Poslanci so prišli k nam. In njihovo sporočilo je lepo! Božični angel je tisti prvi božič prišel k pastirjem in oznanil: »Mir na zemlji!« In Bog je poslal svoj božični pozdrav: »Mir na zemlji in milost blaga – Bog in grešniki so spravljeni!«

To je tisto, kar je božič. In ravno to potrebujemo. Bog nam daje, kar potrebujemo. To najdemo prav tukaj, v njegovi Besedi. Daje nam sporočilo upanja in ljubezni ter sposobnost, da ga sprejmemo in mu verjamemo.

Dobili smo ravno to, kar potrebujemo. Bog nas je rešil. To je popolno darilo. Hebrejska beseda za »odrešitev« v tem besedilu je v resnici koren imena »Jezus«. Ime »Jezus« pomeni »Bog rešuje« ali »Bog je odrešenje«. Jezus Kristus je tisto, kar je božič, razlog za ta prazničen čas. On je Božji in Marijin sin, ki je prišel, da bi nas »zamenjal« v življenju in smrti. Tisti, ki nas je imel vso pravico obsoditi in izgnati, je našel način, da nam odpusti, ne da bi pri tem kršil lastno popolnost. Kristus nas je prišel osvoboditi krivde greha in strahu pred smrtjo. Prišel je, da nas varno odpelje v svoj dom v nebesih.

Božič govori o ljudeh v stiski in o tem, kako je Bog zadovoljil vse naše duhovne potrebe. Pri skrbel je najboljše darilo za nas – našo rešitev. Pravzaprav nam je celo razkril to darilo: »Gospod je razgalil svoj sveti laket pred očmi vseh narodov

in vsi konci zemlje bodo videli odrešenje našega Boga.« Bog nam je dal prav to, kar potrebujemo – svojo sveto roko. Razgalil jo je, zavihal rokav in se lotil dela – vse to za nas.

Večina od nas se spomni stare risanke z naslovom Mornar Popaj. Popaj bi se neizogibno znašel v slabem položaju. Zlikovec Bluto bi ga pretepel in Popaj bil obležal izčrpan in šibek. Zato se je Popaj »obrnil« na svojo zaupanja vredno pločevinko špinače. Ko je pojedel špinačo, so mu zrasle mišice, pokazala se je njegova moč, kar je bilo običajno videti zelo impresivno. Popajeve mišice so bile v risanki predstavljene kot bojna ladja ali kot sod smodnika. Svojo moč je razkril tako, da je pokazal roko – svojo impresivno mišičasto roko.

Podobno kot Popaj tudi Bog nam razkriva svojo roko. Bog je zavihal rokav, pokazal svoje mišice in se lotil dela, da bi rešil mene in tebe. Prikazuje svojo moč, ki pa ni prikazana kot tank, mogočna vojska ali kot kak superjunak iz risanke. Naš Gospod je razkril svojo veličastno moč tako, da je dovolil, da so ga kot majhnega otroka povili v plenice in položili v jasli. Odrešenik je razgalil svojo

močno roko tako, da se je »pokril« s človeškim telesom, ki je krhko in minljivo. Svoj sijaj in moč je razkril tako, da je živel, umrl in vstal zate in zame.

Spet smo slišali dobro novico angelov. Glasniki so spet prišli v naša srca in prinesli čudovito novico o odrešitvi od greha, smrti in hudiča. Vsakič, ko slišimo božično sporočilo – Božji pozdrav dobre novice – smo prepričani, da nismo za vedno obsojeni živeti v navznoter obrnjenem svetu. V Betlehem nam je Bog prišel zagotoviti, da ima za nas boljše življenje – večno življenje v njegovi prisotnosti.

Božič je več kot jelka, bleščice, sneg ali otroški smeh. Božič ni za ljudi, ki hočejo vse in ne potrebujejo ničesar. Božič je za ljudi, ki nimajo ničesar in potrebujejo vse. Božič je Božja dobra novica, pozdrav miru sveta grešnikov. To je dobra novica »velikega veselja, ki bo za vse ljudstvo. Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod.« To je božič. Amen.

Prevod: uredništvo

Vir: www.sermoncentral.com

dr. Daniel Brkič
Dve noči –
božična in
velikonočna

Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč, nad prebivalci v deželi smrtne sence je zasvetila luč. (Izaija 9,1)

Všeč mi je zgodba o revnem škotskem dečku, ki je v davnih časih lovil sončno svetlobo. Ker so bile ulice v starem mestnem jedru Glasgowa ozke, hiše pa visoke, je sonce redkokdaj doseglo njihova majhna okna. Neki bogati gospod je opazil bosonogega in razcapanega dečka, ki je poskušal z majhnim koščkom zrcala ujeti sončne žarke in jih usmeriti na določeno okno ene izmed hiš nasproti. Dečka je vprašal, zakaj to počne. Deček mu je odgovoril: »Ali vidite tisto zeleno okno tam zgoraj? Moj brat je imel pred enim letom hudo nesrečo in od takrat nepomično leži v postelji. V njegovo sobo redkokdaj posije sonce, zato poskušam sončno svetlobo ujeti in jo z zrcalom poslati v njegovo mračno sobo. Vesel je, kadar ga obsije snop

sončne svetlobe.«

Božična noč in velika noč sta povezani z nočjo, kar označuje našo ustrahovanost, negotovost in nevarnost kozmičnega pesimizma. Človek se rodi svoboden, a je stalno in vsepovsod v verigah. Toda če je v naših nočeh rojen Kristus, ki je luč sveta, naše noči niso črne, ampak so razsvetljene in svete. Zato iz obeh noči, božične in velikonočne, odmevata vzklika: »Ne bojte se!« In: »Mir vam bodi!« Zgodnji kristjani so v spomin na Jezusovo rojstvo namenoma izbrali najdaljšo in najbolj črno pogansko noč v letu in jo preobrazili, da bi tako izrazili, da ni tako temne noči, kakršne Bog ne bi mogel razsvetliti. V božični noči je Bog prižgal svojo luč, ki je dokončno zažarela na velikonočno jutro vstajenja. Zato ni razlogov za ustrahovanost. Zlo in sovraštvo sta razlog, da je svet potemnjen. Verjeli smo, da bomo brez Boga srečni, a izkazalo se je, da je človek slab bog. Tema v nas je tako globoka, da je vsak naš poskus neuspešen in nezadosten. Nevarno je, da imamo ropot bomb, dirjanje za materializmom, slepilo tuzemskih bogov in zastrašujočo temo brezupa raje kot Boga. Sprašujem se,

zakaj venomer ni prostora zanj.

Bog ni uporabil le koščka zrcala, s katerim bi ujel snop sončnih žarkov, ampak se je spustil med nas kot sonce pravičnosti. Dobra novica je, da je ravno globina teme naša priložnost, saj se je Jezus Kristus predstavil kot luč sveta. Kdor hodi za njim, ne bo hodil v temi, temveč bo imel luč življenja (Janez 8,12). Ena sama vžigalica je močnejša kot vsa tema sveta. Kitajski pregovor pravi, da prižgati vžigalico pomeni neizmereno več kot preklinjati temo. A da lahko vžigalica sveti, mora

izgorevati. Kdor želi svetiti in oddajati toplino, mora izgorevati iz ljubezni, ker prava ljubezen stane in se daruje.

Dobri Bog, utrujen sem od čaščenja minljivih bogov in iskanja prave poti. Prosim te, ozdravi mojo ranjeno dušo, da me ne bo strah živeti in ljubiti. Bodi moj sopotnik, prijatelj, vodnik in pomočnik. Naj moje srce razsvetli vera, naj ga ogreje ljubezen, naj ga obsije čistost, naj ga okrona pravičnost, naj ga pozlati resnica. Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu. Amen+

Owen Bourgaize Božična darila

Owen Bourgaize je angleški baptistični duhovnik.

Ali nam bo ostal božič v spominu po dobrih in lepih darilih? Morda bi si želeli, da bi jih dobili več? Zelo hitro lahko postanemo nezadovoljni s tem, kar imamo.

Obstaja pravljica o paru, ki je živel v revnih razmerah in je dobil priložnost, da si zaželi štiri želje, ki se jima bodo zagotovo uresničile. Lahko bi zahtevala, kar hočeta. In to bi dobila! Zdelo se je predobro, da bi bilo res. Sprva sta bila precej skromna in sta prosila za nekaj dobrih oblačil. In ko sta pogledala v svojo garderobo, se jima je želja izpolnila. Omara je bila napolnjena s finimi plašči, oblekami in suknjami!

To ju je spodbudilo, da sta si zaželela nekaj boljšega od svoje porušene kočice. In ko sta se vrnila domov, sta ugotovila, da se je kočica spremenila v dvorec! To je bilo čudovito, zato sta zdaj zahtevala, da bi bila re-

snično bogata. Tako sta čudežno prejela neizmerno bogastvo – dragulje, denar na banki in naložbe.

Spraševala sta se, kako bi lahko to preseгла, in pomislila: »No, prosiva, da bova kakor Bog!« Želja se jim je izpolnila – a ne, kot sta pričakovala! Vse njuno premoženje je izginilo – oblačila, dvorec in bogastvo – ostalo ni nič, razen korita za živino z nekaj slame v njem! Bila sta – podobno kot Jezus, ko se je rodil v Betlehemu – v jaslih za živino!

To je bilo vse, kar sta imela na razpolago in s čimer sta se morala »prebijati« skozi mesece. In podobno se je tudi Jezus moral »prebiti« skozi svoje zemeljsko življenje – z dokaj revnimi privrženci, z malo imetja, z majhnim udobjem in brez doma ter s trpljenjem, ki se je končalo s križem! Toda preko teh življenjskih razmer in okoliščin se je Jezus »prebil« in prinesel človeštvu odrešitev. Na nek način se mora Jezus še vedno prebijati in soočati s težkimi razmerami, saj ima »opravka« z nami, torej s »privrženci«, ki pogosto godrnjamo nad okoliščinami, v katerih smo se znašli, saj si želimo več! Več ugod-

ja, sreče, miru, spoštovanja, ljubezni, pravic, priznanja, veljave, zadovoljstva, dobrin.

Apostol Pavel je imel drugačen odnos do življenja: »Tega ne pravim, ker bi mi česa manjkalo, saj sem se navadil, da sem zadovoljen v vsakršnem položaju. Znam biti reven in znam biti v obilju. Na vse mogoče

sem se navadil: biti sit in biti lačen, biti v obilju in biti v pomanjkanju.« (Filipljanom 4,11-12). Takšno zadovoljstvo omogoča veliko bolj srečno in mirno življenje.

**Prevod: uredništvo
Vir: www.sermoncentral.com**

dr. Daniel Brkič
Jasli in križ —
znamenji Božje
ljubezni

Pojte GOSPODU, njegovo ime slavite, oznanjujte dan za dnem njegovo odrešenje!
(Psalm 96,2)

John Killinger je opisal, kako je nekega poletnega dne, šest mesecev po božiču, začuden obstal pred izložbo trgovine, v kateri so bile same božične stvari: jaslice, trije kralji, puhasti angelčki, škrati, debeluškasti Božiček na saneh, severni jeleni, zvončki, božične sveče, lučke in okraski, snežak, glasbena skrinjica z božično glasbo ... Pomislil je: »Neverjetno za poletni čas, ko gre večina ljudi na morje in pozabi na božič.« Toda v spodnjem kotu izložbe je pisalo: »Božič je vsak dan.«

Božič je vsak dan, v vseh sezonah leta, celo življenje. Zato moramo Gospodovo odrešenje oznanjati dan za dnem. Drži, kar je zapisal Angelus Silesius: »Tudi če bi bilo Dete v Betlehemu tisočkrat rojeno, a ni v tvo-

jem srcu, je vse izgubljeno.« Božič ni ideja, dogodek, praznik, običaj, dogma, jedača, pijača, poln nakupovalni voziček, ampak Oseba – učlovečena Božja ljubezen. V naš svet, v napol noro gostilno veseljačenja, v kateri nedvomno ni prostora zanj, Kristus prihaja nepovabljen; ne kot vsiljivec, ampak kot dar. Če se je Ljubezen rodila v hlevu, se lahko rodi v vsakem človeškem srcu in ga naredi za svoje svetišče. Ljubezen je tudi iz hleva naredila kraljevsko palačo, kako je ne bi mogla narediti iz mojega srca? Zato moram ljubezen v svojem srcu preverjati. Bog mi ni dal dveh src: enega, da z njim ljubim Boga, drugega pa, da z njim ljubim ljudi. Z istim srcem, s katerim ljubim Boga, moram ljubiti tudi ljudi. Samo dve ljubezni sta: ljubezen do sebe, tako močna, da zaničuje Boga in bližnjega, in ljubezen do Boga in bližnjega, tako močna, da

zaničuje sebe (Avguštin iz Hipona). Ni največja tragedija, da se človek rodi in umre, ampak da živi, a ne ve, zakaj živi. Kdor ne ljubi, ne ve, zakaj živi.

Današnji človek se sprašuje, ali sodita v prečiščeni svet tudi hlev in Božji Sin, rojen sredi gnoja. Ali si ne bi sodobni človek izmislil prepričljivejše vere, kot je diskreditirano in na prvi pogled osmešeno krščanstvo? Nemški marksistični filozof Ernest Bloch je zapisal: »Betlehemeski hlev je resnica. Je stvarnost. Ne gre za izmišljotino, kajti človeške bajke niso naklonjene bedi. Še manj tesarjevemu sinu, ki se družijo z majhnimi ljudmi in konča na vislicah križa. Človeške bajke poznajo zgodbe, ki se bleščijo od zlata, da so prepričljivejše. Takšno nasprotje je dokaz, da gre v evangelijih za zgodovinsko dejstvo, kajti če bi bili evangeliji plod človeške domišljije,

bi bili zagotovo drugačni.« Bog ne more drugega, razen ljubiti. Jasli in križ sta znamenji dokončnega in popolnega razodejta Boga ljubezni, ki je noro zaljubljen v človeka. Vstopil je v umazanijo našega greha in celo v našo smrt, ker smo Boga izdali in se od njega oddaljili. Nekdo je zapisal: »Če se ti zdi Bog predaleč, premisli, kdo se je oddaljil.«

Odrešenik Jezus, ni mi treba čakati, da bi se začel s tabo pogajati šele na smrtni postelji. Ti želiš razsvetliti moje noči že zdaj, zato si se rodil v noči. Ko ne vidim, tipljem, ker na vsakem koraku slutim prepad. Hvala ti, da si luč v temi. Drugi bogovi so medle lučke v temi, ti pa si sonce. Ko posije sonce, ostale luči izgubijo veljavo in moč. Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu. Amen+

**RAZODELA SE JE
NAMREČ BOŽJA
MILOST,
KI REŠUJE
VSE LJUDI.**

(Pismo Titu 2,11)

Letnik 38, številka 10-11-12/2022

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.
Urednik: mag. Peter Golob
Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič
Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.
Oblikovanje in grafična priprava:
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:
Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:
Revija Vode počitka
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM
Trdinova ulica 27
8000 Novo mesto

Kontakt:
telefon: 07/334-13-41
gsm: 041/373-505
e-naslov: evc@siol.net

Revija Vode počitka je brezplačnik in se financira izključno s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854
ISSN (spletna izdaja):
1855-2862
UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Slikovno gradivo, objavljeno v Vodah počitka, je prosto dostopno na medmrežju. Slike uprizarjajo letne čase, ki opominjajo na minljivost in obnovenjivost in jih figurativno razumemo kot Stvarnikovo Sveto pismo.

Svetopisemska besedila, objavljena v Vodah počitka, so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

REVIJA VODE POČITKA

Zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut